

at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg skal herefter paa Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse. Jeg skal slutte med at udtale min Glæde over, at dette Lovforslag saaledes formentlig enstemmigt vil kunne gennemføres af den danske Rigsdag.

Martin Olsen: Lovforslaget foreligger nu i en betydelig anden Skikkelse end den, hvori det forelaa, da vi sidst havde det til Behandling her i Tinget, idet der er opnaaet Overenskomst mellem samtlige Partier om at give Lovforslaget den Form, det nu har faaet. Med det samme vil jeg gerne gøre en Bemærkning om den Maade, hvorpaa denne Overenskomst er blevet til, en Maade, som jeg fuldt ud anerkender. Mange Mennesker, ikke mindst indenfor Partierne her paa Rigsdagen, er saa ømfindtlige for, hvem der skal begynde. Naar man kommer og vil tale med en Mand om et Lovforslag, saa siger han: Ja, hvis De ønsker at tale med mig, har jeg naturligvis ikke noget derimod; men han forvarer sig samtidig imod, at han endogsaa skulde blive mistænkt for at være forhandlingsvenlig. Nej, saa priser jeg den højtærede Minister, som resolut tog Sagen i sin Haand og sagde: Kom her og lad os forhandle! Det er den eneste rigtige Maade at gøre det paa, at sætte sig ud over alle Formaliteter og sætte Sagen i Gang, saa gaar det ogsaa nok. Hvis den Maade blev anvendt, oftere her i Tinget, er jeg tilbøjelig til at tro, at vi meget ofte kunde nærme os til hinanden mere, end vi ellers gør. Jeg anerkender altsaa den Maade, hvorpaa denne Overenskomst er blevet til. Det er ganske vist ikke under fuldt parlamentariske Former, men Formerne har for mig saa forsvindende lidt at sige, blot Realiteterne bliver gode.

Den ærede Ordfører skulde selvfølgelig i de Bemærkninger, han fremsatte, forvare sig mod, at der ved den Forandring, der nu er foregaaet, var sket noget som helst Indgreb i de Principper, hvorpaa Lovforslaget hvilede, da det forlod dette Ting. Hvis den ærede Ordfører kan faa sig selv til at tro det, har jeg ikke det ringeste derimod, men Folk, som læser det foreliggende Lovforslag i Sammenhæng med det tidligere, vil dog vistnok se, at der er sket betydelige Indgreb i de Principper, det tidligere Lovforslag hvilede paa. Jeg skal ikke som den ærede Ordfører gaa Ændringsforslagene igennem,

men kun pege paa et Par efter min Mening meget vigtige Punkter.

Med Hensyn til § 20 gjorde den ærede Ordfører den Bemærkning, at den nu foreslaaede Bestemmelse dækkede den Forklaring, Ministeren havde givet i Folketinget. Ja, det er rigtigt, men det er ogsaa rigtigt, at Forklaringen ikke dækkede den tidligere Bestemmelse, og derfor er det godt, at vi nu har faaet bragt Ordlyden i Overensstemmelse med Forklaringen. Der er nemlig sket den betydelige Principforandring, at medens den tidligere Bestemmelse kunde bruges og vilde blive brugt til at trykke Lønnen, kan den nuværende Bestemmelse ikke bruges hertil; det er efter min Mening en ganske betydelig Principforandring.

Ogsaa med Hensyn til Nødhjælpsarbejderne er der sket en Ændring. Den lille Linie, som den ærede Ordfører oplæste, og som han omtalte — ja, jeg husker ikke, hvilket næsten nedsættende Udtryk han brugte om den — den hørte jeg med Interesse blive oplæst, for jeg tillægger den noget mere Betydning, end den ærede Ordfører gjorde. Der siges, at Arbejdsvilkaarene skal ordnes saaledes, at de flest mulige arbejdsløse kommer i Arbejde. Hvad vil det sige? Det vil ikke sige — det har jeg faaet bekræftet under Forhandlingerne —, at man i al Almindelighed udtaler et fromt Ønske om, at saa meget Arbejde som muligt bliver sat i Gang; nej, disse Ord udtrykker, at det bestemte Arbejde skal udføres under saadanne Forhold, at de flest mulige Arbejdere kan faa Beskæftigelse derved. Og hvad vil dette sige? Forlænger man Tanken, vil det sige, at flere maa dele Arbejdet, der skal flere i Gang, og hvad sker der saa? Saa maa man have en Begrænsning af Arbejdstiden, naturligvis. Men det er akkurat det, vi har talt om, og hvis den Tanke følges — og de Afgørelser, den højtærede Minister hidtil har truffet, bestyrker mig i, at den vil blive fulgt —, har vi om dette Spørgsmaal tilvejebragt en Ro, som kun kan virke velgørende, og saa er jeg tilbøjelig til at tro, at der vil komme flere Nødhjælpsarbejder i Gang, end der ellers vilde komme. Vi har derved forhaabentlig skabt Ro om dette Spørgsmaal, saa at Strid om Betalingen ikke opstaar; den vil ikke kunne opstaa, hvis denne Tanke følges. Amtsudvalgenes Sammen sætning bliver fremdeles paritetisk. Der staar heller ikke nu i Lovforslaget, hvor mange Medlemmer der skal være, men Ministeren har under Forhandlingerne erklæ-